

Caleb and Joshua

Joshua ch.14

The Judites approached Joshua at Gilgal, and Caleb son of Jephunneh the Kenizzite said to him: "You know what instructions the Lord gave at Kadesh-barnea to Moses, the man of God, concerning you and me. ⁷I was forty years old when Moses the servant of the Lord sent me from Kadesh-barnea to spy out the land, and I gave him a forthright report. ⁸While my companions who went up with me took the heart out of the people, I was loyal to the Lord my God. ⁹On that day, Moses promised on oath, 'The land on which your foot trod shall be a portion for you and your descendants forever, because you were loyal to the Lord my God.' ¹⁰Now the Lord has preserved me, as He promised. It is forty-five years since the Lord made this promise to Moses, when Israel was journeying through the wilderness; and here I am today, eighty-five years old. ¹¹I am still as strong today as on the day that Moses sent me; my strength is the same now as it was then, for battle and for activity. ¹²So assign to me this hill country as the Lord promised on that day. Though you too heard on that day that Anakites are there and great fortified cities, if only the Lord is with me, I will dispossess them, as the Lord promised."

¹³So Joshua blessed Caleb son of Jephunneh and assigned Hebron to him as his portion. ¹⁴Thus Hebron became the portion of Caleb son of Jephunneh the Kenizzite, as it still is, because he was loyal to the Lord, the God of Israel. — ¹⁵The name of Hebron was formerly Kiriath-arba: [Arba] was the great man among the Anakites.

And the land had rest from war.

Ch.15

¹³In accordance with the Lord's command to Joshua, Caleb son of Jephunneh was given a portion among the Judites, namely, Kiriath-arba—that is, Hebron. ([Arba] was the father of Anak.) ¹⁴Caleb dislodged from there the three Anakites: Sheshai, Ahiman, and Talmi, descendants of Anak. ¹⁵From there he marched against the inhabitants of Debir—the name of Debir was formerly Kiriath-sepher— ¹⁶and Caleb announced, "I will give my daughter Achsah in marriage to the man who attacks and captures Kiriath-sepher." ¹⁷His kinsman Othniel the Kenizzite captured it; and Caleb gave him his daughter Achsah in marriage. ¹⁸When she came [to him], she induced him to ask her father for some property. She dismounted from her donkey, and Caleb asked her, "What is the matter?" ¹⁹She replied, "Give me a

יהושע פרק יד

(ו) ויגשו בני יהודה אל יהושע בגלגל ויאמר אליו כלב בן יפנה הקנזי אתה ידעת את הדבר אשר דבר יקוק אל משה איש האלהים על אדותי ועל אדותיך בקדש ברנע: (ז) בן ארבעים שנה אנכי בשלח משה עבד יקוק אתי מקדש ברנע לרגל את הארץ ואשב אתו דבר כאשר עם לבבי: (ח) ואחי אשר עלו עמי המסיו את לב העם ואנכי מלאתי אחרי יקוק אלהי: (ט) וישבע משה ביום ההוא לאמר אם לא הארץ אשר דרכה רגלך בה לך תהיה לנחלה ולבניך עד עולם כי מלאת אחרי יקוק אלהי: (י) ועתה הנה החיה יקוק אותי כאשר דבר זה ארבעים וחמש שנה מאז דבר יקוק את הדבר הזה אל משה אשר הלך ישראל במדבר ועתה הנה אנכי היום בן חמש ושמונים שנה: (יא) עודני היום חזק כאשר ביום שלח אותי משה ככחי אז וככחי עתה למלחמה ולצאת ולבוא: (יב) ועתה תנה לי את ההר הזה אשר דבר יקוק ביום ההוא כי אתה שמעת ביום ההוא כי ענקים שם וערים גדולות בצרות אולי יקוק אותי והורשתים כאשר דבר יקוק: (יג) ויברכהו יהושע ויתן את חברון לכלב בן יפנה לנחלה: (יד) על כן היתה חברון לכלב בן יפנה הקנזי לנחלה עד היום הזה יען אשר מלא אחרי יקוק אלהי ישראל: (טו) ושם חברון לפני קרית ארבע האדם הגדול בענקים הוא והארץ שקטה ממלחמה: פ

יהושע פרק טו

(יג) ולכלב בן יפנה נתן חלק בתוך בני יהודה אל פי יקוק ליהושע את קרית ארבע אבי הענק היא חברון: (יד) וירש משם כלב את שלושה בני הענק את ששי ואת אחימן ואת תלמי ילידי הענק: (טו) ויעל משם אל ישיב דבר ושם דבר לפני קרית ספר: (טז) ויאמר כלב אשר יכה את קרית ספר ולכדה ונתתי לו את עכסה בתי לאשה: (יז) וילכדה עתניאל בן קנז אחי כלב ויתן לו את עכסה בתו לאשה: (יח) ויהי בבואה ותסיתהו לשאול מאת אביה שדה ותצנח מעל החמור ויאמר לה כלב מה לך: (יט) ותאמר תנה לי ברכה כי ארץ הנגב נתתני ונתתה לי גלת מים ויתן לה את גלת עליות ואת גלת תחתיות: פ

present; for you have given me away as Negeb-land; so give me springs of water." And he gave her Upper and Lower Gulloth.

Talmud Sota 34b

And they went up by the South and he came unto Hebron¹⁶ — it should have read 'and they came'! — Raba said: It teaches that Caleb held aloof from the plan of the spies and went and prostrated himself upon the graves of the patriarchs, saying to them, 'My fathers, pray on my behalf that I may be delivered from the plan of the spies'. (As for Joshua, Moses had already prayed on his behalf; as it is said: And Moses called Hoshea the son of Nun Joshua,¹⁷ [meaning], May Jah save thee [yoshi'aka] from the plan of the spies.) That is the intention of what is written: But My servant Caleb, because he had another spirit with him.

Devarim ch.1

³⁴When the Lord heard your loud complaint, He was angry. He vowed: ³⁵Not one of these men, this evil generation, shall see the good land that I swore to give to your fathers— ³⁶none except Caleb son of Jephunneh; he shall see it, **and to him and his descendants will I give the land on which he set foot**, because he remained loyal to the Lord.

³⁷Because of you the Lord was incensed with me too, and He said: You shall not enter it either. ³⁸Joshua son of Nun, who attends you, he shall enter it. Imbue him with strength, for he shall allot it to Israel.

Rav Yaakov Medan, Megadim #10

'At the very moment in which he strode, proud and upright towards the fortifications of Hevron, his glance forwards, his faith strengthening him ... as Calev's eyes burned with the divine fire of the mission, Yehoshua read the faces of his co-delegates and saw their moods: We felt like grasshoppers in their eyes. (13:33)

Yehoshua understood that any individual, however brave or courageous, would not have the power to overwhelm a nation whose leaders were those ten Spies. He had seen the heavy fortifications, the giants of Canaan. Yehoshua concluded that a nation whose leaders saw themselves as helpless as grasshoppers were simply unable to face the military challenge that they faced. He preferred to remain amongst the ten Spies ... and not to enter Hevron. Maybe he even debated with the Spies and tried to convince them of a different view. But when he failed to convince them, he saw no advantage in breaking off all connection with them. For the same reason, he did not confront or contradict them as they reported back to Bnei Yisrael regarding the strength of the enemy and the fortified cities. His faith in God and his love of the Land did not affect his understanding of the lack of confidence, the low spirit of the nation, a mood amongst the rank and file that had been engendered by the leadership. Yehoshua knew: with that national mindset, even the pillar of fire and the pillar of cloud would be unable to push the nation to its goal.

Maybe Yehoshua hoped that time would pass and the people would calm down, that the fear would subside, and everything would resume its proper course. But suddenly, overnight, Yehoshua changed his mind. He shifted his strategy and moved from his position amongst the people, to the role of opposition, of he who stood alone, against the nation."

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לד עמוד ב

ויעלו בנגב ויבא עד חברון - ויבאו מבעי ליה! אמר רבא: מלמד, שפירש כלב מעצת מרגלים והלך ונשתטח על קברי אבות, אמר להן: אבותי, בקשו עלי רחמים שאנצל מעצת מרגלים. יהושע כבר בקש משה עליו רחמים, שנאמר: ויקרא משה להושע בן נון יהושע, יה יושיעך מעצת מרגלים.

דברים פרק א

(לד) וישמע יקוק את קול דבריכם ויקצף וישבע לאמר: (לה) אם יראה איש באנשים האלה הדור הרע הזה את הארץ הטובה אשר נשבעתי לתת לאבותיכם: (לו) זולתי כלב בן יפנה הוא יראה ולו אתן את הארץ אשר דרך בה ולבניו יען אשר מלא אחרי יקוק: (לז) גם בי התאנף יקוק בגללכם לאמר גם אתה לא תבא שם: (לח) יהושע בן נון העמד לפניך הוא יבא שמה אתו חזק כי הוא ינחלנה את ישראל: